

தம் உடம்பை ஆடவர்க்கு விற்கும் பெண்களைப் பரத்தை, விபச்சாரி, விலமைகள், பொதுமகளிர், வரவின மகளிர், பொருட்பெண்டிர், வசீ, தாசி, கற்பற்றார் எனப் பல பதங்களால் அழைப்பர். உலகில் மனிதப் பிறவியே ஓர் உயர்ந்த நுணுகுக் கமான தத்துவப் படபைபாகும். ஆண்பைப் பெண்ணுகுக்காகவும், பெண்ணை ஆணுகுக்காகவும் படபைபைப் பட்டமலை ஓர் அரிய உண்மையாகும். இனிச் சங்கிலகியங்களிற் பரத்தமலை பற்றிப் பேசப்படும் பாங்கினையும் காண்போம்.

0000000000000000

இடைச்சங்ககாலத்தில் எழுந்த மஐத்தநிலான தலால்காப்பியத்ததை தலால்காப்பியனார் (கி.மூ. 711) எனும் புலவர் யாத்துத் தந்தனர். தலால்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே பரத்தயைப் பிரிவு தலானறிவிட்டது.

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தயை நாடிச் சனென்று விட்டான். சனென்ற காலை, தலைவிப் பிப்பெய்திய செய்தி கட்டெத் தலைவியை நாடிச் சனென்று, மதுல மஐன்று நாளும் அவள் சலறகட்டெ, ஒழுகி நினன்று, பிற்பட்ட பன்னிரண்டு நாளும் அவளைப் பிரியாது கபி நிற்பான். பரத்தயைப் பிரிவதை தணிக்க இவ்வரயை வணெடற்பாலதாகும். அக்காலமக்கள் குழந்தைப் பறேற்றுகுக் கலாட்டுத்துள்ள சிறப்பும், சீரும், முக்கியத்துவமும் தலெிவாகின்றது. இத்தைத் தலால்காப்பியச் சஐத்திரம் இவ்வண்ணம் கஐறுகின்றது.

'பிப்பின் புறப்பாடா ஈராறு நாளும்
நீ த்தகன்று உறயை என்மனார் புலவர்
பரத்தயைப் பிரிந்த காலையான்.' - (பலாருள். 185)

தலால்காப்பியர் காலத்தில் பரத்தயை மாட்டு வாயிலகளை அனுப்ப்தல், நான்கு இனத்தாரக்கும் உரித்து எனப்தைக் கீழ்வரும் சஐத்திரங்கள் ஂடத்துக்க காட்டுகின்றன. இங்கு நாலவர் எனப்து (1) அந்தனர் (2) அரசர் (3) வணிகர் (4) வலாளர் எனும் நாலவகுப்பினரைக் குறிகின்றது.

'பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே
 நிலத்திரிபின்றும் தனெனார் புலவர்.' - (பொருள். 220)
 'காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே.' - (இறையனார் களவியல்.)

தொல்காப்பியர் காலத்தில் நடமுறையிலிருந்த பழக்க வழக்கங்களாகுத்
 தொல்காப்பியர் சபுத்திரம் அமைத்துள்ளார் என்பது அவர் கஹும் 'என்மனார் புலவர்',
 'மொழிப', 'என்ப' போன்ற பதங்களாற் தெளிவாகின்றது. இதிலிருந்து பரத்தமை
 தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முன்பே இருந்துள்ளமையும் புலனாகின்றது.

0000000000

கடசைச்சங்க காலத்தில் எழுந்த எட்டுத்தொகைநூல்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையில்
 பரத்தையர் பற்றிய செய்திகளையும் காண்போம். பரத்தையரை நாடிச் சனென்று, திரும்பி
 வந்த தலைவனாகுத் தோழி கஹியது. 'உழவர் களையெடுத்து வரம்பில் வாடும்படி
 எறிந்து விடினும், அவரைக் கொடியவரென்று எண்ணாது, அவர் ஏரூழும் நிலத்தில்
 மீண்டும் மலரும் நின்னார் நயெதலை நிகர்ப்பாய், எம்பெரும்! நீ எமக்குத் துயர் பல
 புரிந்திடினும், நீ யின்றி நாம் ஆற்றல் அற்றோராகி விடுவோம்.'

'கவினமை மாக்கள்தஞ் செய்வினமை முடிமார்
 சூரும் புண மலர்ந்த வாசம் கீழ்ப்பட
 நீ டிய வரம்பின் வாடிய விடினும்
 கொடியர் ஏர் நிலம்பெயர்ந்து உறவைமே என்னாது
 பெயர்த்தும் கடிந்த சறெுவில் பஹ்கும்
 நின்னார், நயெதலையை எம்பெரும் நீ யமெக்கு
 இன்னா கியபல செய்யினும்
 நின்நின்று அமைதல் வல்லா மாறே.' - (309 - உறையார் சல்லியன் குமாரன்.)

தலைவியைப் பிரிந்து, பரத்தையை நாடிச் சனென்ற தலைவன், சிலநாட்களில் அவளையும்
 பிரிந்து தன் மனைநாட, வாயில் மறுத்துத் தோழி கஹிய கஹுறுக்கள் இவை.
 'நீ ரில் நெடுநரேம் நின்று ஆபின் கண்கள் சிவந்து விடும். உண்டோர் வாயிடத்துத்
 தனேும் புளித்து விடும். எம்மபைப் பிரிந்தாயானால், எம் தந்தைக்குரிய எம் ஊரில்
 தரெவிடத்து நடுங்கும் துயர் தரும் இன்னலைப் போக்கிய எங்களை எம்மில்லில்
 கொண்டு போய் விடுவாயாக!' என்று கஹினாள் தோழி.

'நீ ரநீ டாடில் கண்ணும் சிவக்கும்
 ஆர்ந்தோர் வாயில் தனேும் புளிக்கும்
 தணந்தனையாயின் எம் இல்லுயத்துக் கொடும்மோ
 அந்தண்பொய்கை எந்தை எம்மீர்க்
 கடும்பாம்பு வழங்குந் தரெவில்
 நடுங்குநர் எவ்வங்களதை எம்மே.' - (354- கயத்தார் கிழான்.)

'கரும்பின் சுவையினை அழித்த தோளையும், நீ ண்ட நெடிய கஹ்தலையும், சிறு
 வளையல்களையும், அணிந்த மகளிர்களது நலத்ததைத் துயத்துக் கவிடுவாயாயின்,
 மிகவும் நல்லனவாகும்!' என்று தலைவன் தன் பரத்தையர்மலே அக்கறையுள்ளான்
 என்று நகையாடித் தோழி வாயில் மறுத்த செய்தியையும் காண்கின்றோம்.

'உழந்துடகைக் கழுத்திற் கரும்புடபைப் பணதைத்தோள்'

நடும்பல் கபந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்
நலனுண்டு துறத்தியாயின்
மிகநன் றம்ம மகிழ்ந்த சபளே' - (384 – காமப்போதியார்.)

0000000000

அகநானபுறு எட்டுத்தொகை நபல்களில் ஒன்றானது. மலர் மாலா அணிந்த தலவைன் தன் தலவையிதை தனியே தவிக் விட்டுப் பரத்தலை ஒருத்தியோடு இன்பமனுபவிக் கவிரும்பி அதற்கறேற ஒப்பனகையையும் சய்து தருவகை கடந்து சலெலும் ஒரு காட்சி இது.

'... நிரதார மார்பன் நருநல் ஒருத்தியொடு
வதுவகை அயர்தல் வணைபிப, புதுவதின்
இயன்ற அணியன், இத தரு இறப்போன்..' - (66: 7-9)
- (சலெலபர் க்கோசிகன் கண்ணனார்.)

பரத்தலை ஒருத்தியை, அவளுடன் தன் கணவன் உறவு கொண்டிருப்பதாக ஒரு மனவை சந்தகேபபட்டு, அவளையும் அவனையும் சரேத்துப் பழித்தாள். அதனால் குமுறுகிறாள் பரத்தலை.

'.. துறகைழே ஊரன் பணைடுதன், கொழுநனை
நம்மொடு புலககும் எனப - நாம் அது
சய்யாம் ஆயினும், உய்யா மயின், ..' - (106: 5-7) -(ஆலங்குடி வாங்கனார்)

ஒளியுடைய தொடியணிந்த மகளிர்கள் பழமையான யாழினை இசத்துப் பாடவும், மிகவும் தண்மவையந்த முழவிலகே குறுந்தடியால் அடித்து ஒலிமுழக்கவும், குளிர்ந்த நறுமணம் உடைய சந்தனம் மணக்கும் அவர்களின் தோள்களதை தழுவியவனாக, இந்நரேத்திலும் பிறிதோர் இடத்தில் இருக்கின்றான் அவன். இப்படியிருந்தும், அவன் மனவையானவள், எம்முடன் மனவறொப்புக்கொள்ளுகின்றான் என்று சொல்லுகின்றனரே!

'.. ஒண்தொடி மகளிர் பண்டையாழ் பாட,
நரந்தண் முழவின் எறிகுணில் விதிப்ப,
தண் நறுஞ் சாந்தம் கமழும் தோள் மணந்து,
இன்னும் பிறள் வயினானே: மனையோள்
எம்மொடு புலககும் எனப, ..' - (186: 10-14, - பரணர்)

தலவைன் பரத்தலை ஒருத்தியுடன் உறவு கொண்டிருந்தான். தலவை தன் குழந்தையுடன் வாடி வதங்கினாள். தலவைனுகுத் தலவிமலே ஆசை பிறந்தது. பின், தலவைன் தன் வீட்டுக்கு வந்தான். தலவை ஊடல் கொண்டாள். தலவைன், தலவையின் தோழியை நாடினான். தோழி தலவையிடம் சனென்று ஊடல் தணிந்து, கபடல் கொள்ளுமாறு வணைபி நின்றாள். 'தரேப்பாகன் தரேல தலவைன் வந்துள்ளான். நகிழ் தோள்களையுடைய, ஊர் ஏற்றுக்கொள்ளும் முறகைகைக் கல்லாத பரத்தையின் பரத்தமையைத் தாங்க முடியாமல் தலவைன் தவிக்கின்றான். நீ யோ பயனின்றி ஊடி நிற்கின்றாய். இது உனக்குப் பொருந்தாது. மலேம், உன் மகனின் வருங்காலத்தையும் யோசித்துப் பார். அறிவுள்ள நீ இவ்வாறு நடக்கலாமா?'

'.. தரேத்ர வந்த தரிஇழை நகிழ்த்தோள்

ஊர்கொள் கல்லா மகளிர் தரத்தரபு
பரத்தமை தாங்கலோ இலன்னெ வறிதுநீ
புலத்தல் ஒல்லுமோ? - மனகைமீழ மடந்தை..! - (316: 8-11, -ஓரம்போகியார்)

00000000

எட்டுத்தொகை நபல்களில் ஒன்றான நற்றிணையில் பரத்தமை பற்றிய
பசேப்படுவதையும் பார்ப்போம். தலவையினை விட்டுப் பிரிந்து பரத்தையுடன் கஃபி
வாழ்ந்து, மீண்டும் தலவையினை நாடி வருகின்றான் தலவைன் ஒருத்தன். தலவை ஊட்டி
நின்று அவன் செயலகை கஃபிப் பழிக்க, அவன் 'யாரையும் நான் அறியனே' எனக் கஃபித்
தலவையின் சினத்ததைத் தணிக்க முயன்றான்.
'ஐய! குறுமகட்கண்டிகும்: வகை,
மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி, அவிழ்இணர்த்
தமேபாய் மராஅம் கமழும் கஃபித் தல்
துளங்கியல் அசைவரக் கலிங்கம் துயல் வரசு
சுறிதொடி துளிர்ப்பவீசி, மறுகிற
பிப்போல் உண்கண்டியெர்ப்பநோக்கிச்
சுன்றனள் - வாழிய, மடந்தை!..' - (20: 1-7, - ஓரம்போகியார்)

பரத்தையுறவு கொண்டுருந்த தலவைன் மீண்டும் தலவையினை நாடி வருகின்றான்.
ததோழி தலவையின் ஊடலகை கஃபுகின்றான். 'யாதும் யான் அறியனே' எனத் தலவைன்
மறுக்கின்றான். அவனுக்குத் ததோழி கஃபுகின்றான் :- 'நீ வரும் துருவிலே உன்னை
எதிர்பார்த்து, இழகைகளை அணிந்தோரான பரத்தையர் பலர் காத்திருந்தனர். நீ அங்கே
வந்ததும் பரத்தையர் உன்னைச் சஃபிந்து கொண்டு தம்முடன் வருமாறு இழுத்தனர்.
உன்னுடைய நிலையையானும் அன்று கண்டனே. அங்கனம் கண்டிருந்தும், 'இன்று
நீ யாரையும் அறியனே' எனக் கஃபுகின்றாயே!

'.. ஏர்தரு துருவின் எதிர்ச்சி நோக்கினின்
மார்புதலகை கொண்ட மாண இழை மகளிர்
கவல் ஏமுற்ற வயெதுவீழ் அரிப்பனி
கால ஏமுற்ற பதைரு காலகை
கடல் மரம் கவிழ்ந்தினக் கலங்கி, உடன்வீழ்பு
பலர்கொள் பலகைபோல
வாங்க வாங்கநின்ற ஊங்கு அஞர் நிலையே!' - (30:4-10, - கொற்றனார்)

பரத்தையை நாடிச் சின்ற தலவைன், தலவையின் எண்ணம் உதிக்கவீட்டிற்கு
வருகின்றான். தலவையின் ஊடலையும், சினத்தையும் முன்பின் அறியாத தலவைன்,
அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் தருமாறு ததோழியை வணைபிநிற்கின்றான். அதற்குத்
ததோழி கஃபற்று இவ்வாறமைகின்றது. 'எம்மை வணைபிநிறலவை விடுத்து, நின் பால் சினம்
ஏதும் இல்லாதிருப்பவளாகிய பரத்தையிடம் சின்ற அவள்கு அருள் புரிவாயாக!
தனிமை எம்மை வதைத் தகாலத்திலே, அதுநீங்குமாறு காயந்து வெடிப்பு
ஏற்பட்டுள்ள வயலிலே குளிர்ச்சிப்புது வளஎம் பாய்ந்து பரவினாற்போல, உன்னைப்
பார்க்கும் பொழுது அந்தக் காட்சியே எமக்கு இன்பந்தருவதாக உள்ளது. எமக்கு
அதுவே போதும்'

'.. முனிவில் பரத்தையை என்துறந்தருளாய்
நனிபுலம்பு அலதைத் வலைநீங்கப்

புதுவறங் கஃர்ந்த சஹுவில் தண்ணெ
 மலிபுனல் பரத தந் தாஅங்கு
 இனிதே தெய்யநின் காணுங் காலே! - (230: 6-10, - ஆலங்குடி வங்கனார்.)

பரத்தை உறவால் தலவையினை மறந்து விட்டான் தலவைன். பின், தலவையினை நினைந்து தோழியைத் தப்தனும் புகின்றான் தலவைன். தோழி தலவையினை நாடித் தலவைனை மீண்டும் ஏற்குமாறு வணைத்த தலவையின் கஃற்றுப் பின்வருமாறு அமகின்றது. 'தோழி! அவன் பொருந்தாப் பரத தமையுடையவன் என்பதை அறிந்திருந்தும், யான் அவனிடத்தில் ஊடல் கொள்ளவில்லை என்கின்றன. என் பழமனை முத்திரந்த குன்றிலே வயலகை காவல் புரியும் மள்ளர்கள், தாம் சூடாகின்ற நத்தயை ஆமனை முதுகிலே உடதைது உண்பார்கள். எம் மனையில் மிகுதியான விருந்தினர்கள். அவர்களகை கவனிப்பதில் என் கவனம் நிலதைது விடும். யான் அவனைப் பல நாட்கள் சந்திக்கவில்லை. அதனால் அவன்மலே ஊடல் கொண்டிலனே. அவன் எண்ணம்கட்ட எனக்குத் தோன்றவாமில்லை.'

'.. தண்துறையிரன் தண்டாப் பரத்தமனை
 புலவாய் என்றி தோழி! புலவனே
 பழன யாமனை பாசனை புறத்தாக்
 கழனி காவலர் சூடூந்து உடகைகும்
 தொன்றுமுதிர் வளேர் குன்றார் அன்னவனை
 நன்மனை நனிவிருந்த யரும்
 கதைபி வின்மனையின் எய்தா மாறே! - (280: 4-10, - பரணர்)

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றான பரிபாடலில், தலவையினை பிரியனே என்று கஃறிப் பிரியத் தொடங்கும் போது தலவைன்மலே சினம் கொண்டு ஊடிச் சீறினாள் தலவை. 'நீ பரத்தயைருடன் கஃடி உறவா வதைதுள்ளாய். அவர் நறுமனை உன்னிலும் நாறுகின்றது. காலையில் சனென்று மாலையில் தான் வீடு வருகின்றாய். பகலில் பரத்தயைருடன் கஃடி மகிழ்கின்றாய். இனியாவது பரங்குன்றகை குறித்துப் பொய் ஆணையிடும் உன் செயலனை நிறுத்திக் கொள் வாயாக!'

'.. இனிமன்னும் ஏதிலர் நாறுதி: ஆண்டூப்
 பனிமலர்க் கண்ணாரரோ டாட நகனைலர்
 மாலகைகு மாலனை வரபு உம்: வரசைபுள் நின்
 காலனை போய் மாலனை வருவா.. - (8: 47-50, நல்லந்துவனார்.)

'தோழி! பரத்தயைின் தோள் இன்பத்தனை உண்டான். அதனால் நம்மனை துறந்தான்' என்று தனிமனையில் வாடும் தலவை ஒருத்தி, தன் தலவைனைச் சினந்து, வறெத்து, ஊடி, நிற்கும் ஒரு காட்சி.

'.. நாணாள் கொல் தோழி நயனில் பரத்தயையில்
 தோள் நலம் உண்டு துறந்தா னனை ஒருத்தி..' - (12: 45-46, - நல்வழுதியார்)

அங்கு கஃடிநின்ற பனைகள் பலர், தலவையிக்கும் பரத்தகைக்கும் இடையில் உண்டான பிசலனைத் தடுத்து, இருவரையும் சாந்தப்படுத்துதினர். 'அழகிய மானனைப் போன்றவளே! தலவையிடு மாறுபட்டு நிற்பகைக் கவையிடு. உன்னனை விரும்பி ஆடவர் தந்த

பொருளெல்லாம் இந் நாடறிந்த உன் பொருள்களே!. இனிய பரத்தயைரிடத்தே சலெப் வனாகிய தலவைனை, அவன் தலவையானவள் அவன் புரியும் தவறுகளைப் பொறுத்துக் குடும்பநலனைக் காத் தலன்றி, அவனைச் சினந்து ஒதுக்கி வாழ்தல் பொருந்துமோ? பொருந்தாதே! என்று பரத்தயைிடம் கபறி, அவள் ஊடலதைத் தணித்தனர்.

'.. வச்சிய மானே! மறலினை மாற்றும் க்கு
நச்சினார் ஈபவை நாடறிய நும் மவவே
சகேகை இனியார் பால் சலெவான் மனயாளால்
காக்கை கடிந்தொழுகல் கப்டுமோ? கப்டா ..' - (20: 84-87, - நல்லந்துவனார்)

0000000000

எட்டுத்தொகை நபல்களில் ஒன்றான கலித்தொகையில், தலவையினை நடுநாள் பிரிந்து பரத்தயைர் சரேயில் தங்கிவிட்டான் தலவைன். தலவையினைத் தனிமை வதகைக் அவள் அழுது புலம் பினாள். புதல்வனைக் கட்டி அணைத்து ஆறுதல் அடர்த்து உறக்கம் கொள்ள முயலும் பொழுது, தலவைன் பரத்தயைரைத் தன் வீட்டு முன் கொண்டுவந்து அவர்களுடன் பாடியிடும் துணங்கைக் கப்த்தின் ஒலி வந்து தலவையினை எழுப்பி விடுகின்றதாம்.

'.. அகலநீ துறத்தலின், அழுதுஓவா உண்கண், எம்
புதல்வனை மயெதீ ண்டப், பொருந்துதல் இயபை வால,;
நினக் குஓத்த நல்லாரை நடுநகாத் தந்து, நின்
தமர்பாடும் துணங்கையுள் அரவம் வந்து எழுப்பும்மே..' - (மருதக்கலி 5: 11-14)

முற்பகலில் ஒருத்தியுடனும், நண்பகலில் இன்னொருத்தியுடனும், பிற்பகலில் வறொருத்தியைத் தடேுகின்ற ஒரு தலவைனைப் பித்துப் பிடித்தவனென்று தலவை கடிந்துரைக்கின்றான்.

'.. முன்பகல் தலகைக் கப்டி, நண்பகல் அவளநீ த்துப்,
பின்பகல் பிறரத்தரேும் நடுஞ்சமும் ஏமுற்றாய், ..' - (மருதக்கலி 9: 10-11)

தலவைன், கப்த்தல் அழகி பரத்தயைிடம் சனென்று வந்தான். தலவை சினங்கொண்டு ஊபி நின்றான். அதற்குத் தலவைன் தான் காடசை சண்டை பாரக்கப் போனதாகப் பொய் கபறி மழுப்பி விட்டான்.

'நில், ஆங்கு: நில், ஆங்கு: இவர்தரல் - எல்லா! நீ
நாறுஇருங்க் கப்த்தலார் இல் சலெவாய், இவ்வழி,
மாறு மயங்கினை போறி! நீ வந்தாங்க் கே
மாறு, இனி நின் னாங்க் கே நின், சவேபி சிவப்பச்,
சநெந்து ஒளிர் வணெப்பல்லாய்! யாம் வறே இயறைத்
குறும் பபிழப்போர் கண்டமே: அனதைத் தல்லது, யாதும்
அடுத்ததோ இல்லலை, நீ வறே ஓர்ப்பது..' - (மருதக்கலி 30: 1-7)

0000000000

எட்டுத்தொகை நபல்களில் ஒன்றானது ஐங்குறுநூறு. அதில் பின்வரும் பாடலில் 'தாய் சாகப் பிறக்கும்; நண்டயும், குட்டியைத் தின்னும் முதலயையும் உடயை ஊர் என்றதால், கலந்த மகளிர் தொன் நலம் கடுக்கும் அன்பு இல்லாமயையும், இனி முயங்க

இரூகக்஑ும் மகளிர் நலம் நுகர்ந்து பிரியும் அரூளினமயும் உடயைவன் தலவைன்
என்பது தளிவாகும்.' என்று முடிகிறது.

'தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடும்
பிள்ளை தின்னுமுதலதைது அவனார்
எய்தினனாகின்று கொல்லலோ? மகிழ்நன்
பொலந்தொடி தளிர்ப்பமுயங்கியவர்
நலங்கொண்டு துறப்பதவென் கொல் அன்னாய்!' - (24)

தலவைன் பரத்தயைரூடன் புனலாடினான். இததை தலவை அறிந்தாள். அவனோ அச்
செயலை மறுத்து நின்றான். அப்போது தலவை 'நீ பரத்தயைதை தழுவிக் கொண்டு
புதிய புனலில் ஆடியதைப் பார்த்தவர் ஒருவர் இரூவர் அல்லர், பலராவர். ஆதலால் அதை
நீ எனக்கு மறகைக் கவணேடாம்.' என்று சினந்துரதைத் தாள்.

'அலமரல் ஆயமோடும் அமர்துணைதழீ இ
நலமிகு புதுப் புனலாடக் கண்டோர்
ஒரூவரூம் இரூவரூம் அல்லர்:
பலரதேதய்ய எம்மறயைதீ மடே!' - (64)

தலவைன் பரத்தயைரூடன் புனலாடினான். அதை அவன் மறுத்தும் வந்தான். அப்போது
தோழி தலவைனை நோக்கி, 'மகிழ்ந! பிக் களையுடயை மரூத மரங்கள் நிறைந்திரூக்஑ும்
பரூந்துறயையில் ஒருத்தி நின்னுடன் புனலாடினாள். அதை நீ மறதைத் தாலும்,
இவ்விரில் பலர் நின்னை அங்குக் கண்டனர். எனவடே, ஊர் அலர் கஹத் தொடங்கி
விட்டது. எனவடே, இனி நீ மறதைத் தும் பயன் ஏதும் இல்லை.' என்று கஹினாள்.

'பலர் இவண் ஓவ்வாய் மகழ்ந! அதனால்
அலர் தொடங்கி நறால் ஊரடே - மலர்
தொன்னிலை மரூதத்துப் பரூந்துறை
நின்னொடும் ஆடினள் தண் புனல் -அதுவடே.' - (75)

தன்னை விட்டுத் தனியடே புதுப்புனலில் ஆடிவிட்டுக் காலம் தாழ்த்தி வந்த
தலவைனுடன் தலமைகள் ஊடல் கொண்டு 'மகிழ்ந! தகூதியுடயை பரத்தயைரூக்஑ுத்
தோள் துணையாகி, புதிய நீ ரில் ஆடியதால் நின் கண்கள் மிக் சிவப்பை அடநைத் தன.
அது உண்மயடே அன்றோ! சொல்லுக. இது பற்றியாம் புலத்தல் கொள்ளாம. நீ
பொய்யாது கஹுக!' என்று கடேடாள்.

'புலக்஑ுவம் அல்லமே பொய்யா துரமைடே
நலத்தகும் மகளிர் க஑ுத் தோட்டுணையாகி,
தலைப்பயல் சமெ புனலாடித்
தவநனி சிவந்தன மகிழ்ந நின் கண்ணடே!' - (80)

பதினெண் கீழ்க் கணக்஑ும் நஹ்ல்கள்
சங்கம் மரூவிய காலத்தில் எழூந்த பதினெண் கீழ்க் கணக்஑ும் நஹ்ல்களான திரூக்஑ுறள்,
நாலடியார், நான்மணிக் கடிகை, இனியவநை நறப்பது, இன்னா நறப்பது, திரிகடூகம், ஆசாரக்
கடேவநை, சிறூபஞ் சமஹ்லம், பழமொழி நானஹ்லம், மூதூமொழிக் காஞ்சி, ஏலாதி என்ற பதினொரூ
நஹ்ல்களை நீ திகஹும் அறம் சாரந்த நஹ்ல்களாகவும், ஐந்திணை ஐம்பது, திணமைமொழி

'வரவிலா மாணிழையார் மனெற்றோள் புரையிலாப்
பிரியர்கள் ஆழும் அளறு.' - (குறள் 919)

இருமனமுடைய பொதுமகளிரும், கள்ளும், சப்தும் ஆகிய இம் மனற்றும் திருமகளால்
நீ க்கப்பட்டவரின் உறவாகும்.

'இருமனப் பண்பிரும் கள்ளும் கவறும்
திருநீ க்கப்பட்டார் தொடர்பு.' - (குறள் 920)

0000000000

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நபல்களில் ஒன்றானது நாலடியார். இதில் நாற்பது (40)
அதிகாரங்களாகக் கொண்டது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாக
ஒருமித்து நான்கு (400) பாடல்கள் உள்ளன. முப்பத்தியெட்டாம் (38) அதிகாரத்தில்
பொதுமகளிர் பற்றிப் பேசப்பட்டவதையும் காண்போம்.

விளக்கின் ஒளியும், பொதுமகளிர் நட்பும், இவ்விரண்டும் குற்றம் நீங்க ஆராயின்,
வறோகமாட்டா. விளக்கின் ஒளி நயெ வற்றியவாடன அணைந்து விடும். அதபேல,
பொதுமகளிர் நட்பும் பொருள் நீங்கியவாடன ஒழிந்து விடும்.

'விளக்கொளியும் வசையைர் நட்பும் இரண்டும்
துளக்கற நாடின் வறேல்ல - விளக்கொளியும்
நயெயற்ற கண்ணே அறும்அவர அன்பும்
கயெற்ற கண்ணே அறும்.' - (371)

அன்பு நீங்கிய மனமுடைய அழகிய கண்கொண்ட பொதுமகளிர்க்கு, பொருள்
இல்லாதார், விடம்போல கொடியவர் ஆவார். சகெக்கு ஆட்டும் இழிதொழிலோர்
சிலைவந்தராயின், அப்பொதுமகளிர்க்கு அவர்கள் சர்க்கரை போல இனியவராவார்.

'ஆணமில் நடுஞ்சத்து அணிநீலக் கண்ணார்க்குக்
காணமில் லாதார் கடுஅனையர் - காணவே
சகெக்கிர்ந்து கொண்டாரும் சயெ்த பொருளுடையார்
அக்காரம் அன்னார் அவர்க்கு.' - (374)

பாம்பு போலவும், மீன் போலவும் காண்பிக்கும் விலாங்கு மீனையைப் போன்ற
தன்மையுடைய பொதுமகளிர் தோள்களை மிருகத்தையொத்த பகுத்தறிவற்ற
மப்டர்கள் தான் சரேவர்கள்.

'பாம்பிற்கு ஒருதலை காட்டியொருதலை
தமேபுது தனெகயத்து மீன்காட்டும் - அங்கு
மலங்குஅன்ன சயெகை மகளிர் தோள் சரேவர்
விலங்கன்ன வளெளறி வினார்.' - (375)

காட்டும் பசுவைப் போல மூதலில் இன்பம் உண்டாக நக்கி, தம்மிடம் கப்டியவர்களின்
கயெலுள்ள சிலைவத்தகை கவர்ந்து கொண்டு, பிறகு எருதையைப் போலக் கவிழ்ந்து
புதுத்துக் கொள்ளும் தாழ்ந்த நடத்தையுடைய பொதுமகளிரிடத்தில் காணப்படும்
அன்பை, மயக்கம் அடையுது எமககுரியது என்று இருந்தவர் பலராலும்

நககைக் கப் படுவார்.

'ஆமாபோல நக்கி அவர்கபைப் பொருள் கொண்டு
சமோபோல குப்புறும் சிலலகைக் கண் அன்பினை
ஏமாந்து எமதென்றே இருந்தார் பிறுபவமே
தாமாம் பலரால் நகை.' - (377)

பொதுமகளிர் தம் மனம் ஒருவனிடத்தில் இருக்க, கபடமாக அன்புடையார் போன்றே
செய்கிற எண்ணம் அனதைத் தும் ஆராய்ந்து அறிந்த போதும், தீ வினசைச் செயல் நிறைந்த
உடம்புடையவர்கள் உண்மையை அறியமாட்டார்கள்.

'உள்ளம் ஒருவன் உழையதா வொண்ணுதலார்
கள்ளத்தால் செய்யும் கருத்தலைலாம் - தள்ளி
அறிந்த இடத்தும் அறியாராம் பாவம்
செறிந்த வுடம்பினவர்.' - (380)

0000000000

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நபல்களில் ஒன்றான திரிகடாகத்தில், பலர்க்கும்
தன்னிடமுள்ள
நீரதைத் தரும் துறையினபைபோல தன் தளாள்களைத் தந்து வாழும் பொது மகளிரும்,
நாள்தோறும் சித்தாட்டத்தைத் தபி அலையும் நீதியில்லாச் சித்தாடியும், மிக்க வட்டி
வாங்கிச் சிறந்த பொருளை ஈட்டுபவனும் ஆகிய மஃபீவரும் ஆசகைக் கடலில் மஃபீகுவர்
என்று கஃபீகின்றது.

'தளோள் வழங்கி வாழும் துறபைபோல் கணிகையும்
நாள்கழகம் பாரக்கும் நயமிலாச் சித்தனும்
வாசிகொண்டொன்பொருள் செய்வானும் - இம்மஃபீவர்
ஆசகைக் கடலுள் ஆழ்வார்.' - (81, - நல்லாதனார்.)

000000 0000

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நபல்களில் ஒன்றானது ஆசாரக் கோவையாகும். இதில்,
அறிவுடையவர் என்று கஃபீபடும் கோலம் செய்யும் விலமைகளிர் வதியும்
இடத்தோடு சரேந்து தம் இடத்தலைச் சிறந்த இடமாகக் கொள்ளார். தெளிந்த உரிமை
உள்ளதாயினும் தம் மனவையர்க்கு விரும்பத் ததைத் தருவன வறே பலவாக ஆகிவிடும்.
அவை விரும்பத் தகைவலை ஆகாவாம். எனவே, விலமைகளிர் இருக்கமிடத்துக்கு
அண்மையில் வாழலாகாது என்றவாறு.

'வண்ண மகளிர் இடத்தொடு தம்மிடம்
ஒள்ளியம் என்பார் இடம்கொள்ளார் தள்ளி
மிகக் கிழமை உண்டெனினும் வணைடாவே பண்டிரக்கு
உவப்பன வறோய் விடும்.' - (82, - பெருவாயின் முள்ளியார்.)

00000000000000

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நபல்களில் ஒன்றானது சிறுபஞ்சமஃபீலம் ஆகும். இதில்,
பரவம் வரப் பெறாத கண்ணிப் பண்ணும், மாதவிடாய் நீங்கியவளும், தவமுடைய

காலத்தும் கலோலம் கொள்வதில் நீ நங்காதவளும், கற்பகைக் காவாத பொது மகளிரும், பிறர்க்கு உரியவளான மனவியும் உள்ளிட்ட இந்த ஐவரையும் பகவைரபைப் போல் வறறுத்துச் சரே மாட்டார் என்பர்.

'பு்வாதாள், ப்புப்புப் புறம்கொடத் தாள், இலிங்கி ஓவாதாள் கலோலம் ஓரூபொழும் - காவாதாள் யார்யார் பிறர்மனயாள் உள்ளிட்டிவ் வவைரயையும் சாரார் பகைபோல் சலித்து.' - (42, - காரியாசான்)

000000

புதினணை கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றானது ஏலாதி ஆகும். இதில், ஓர் உயிரயையும் கொல்லான், மற்றவர் கொல்வதையும் விரும்பான், பொய் பசோன், மற்றவர் மனவியின் மீது ஆசை கொள்ளான், சிறியார் கட்டத்தசைச் சரோன், மற்றவர் மறவாய்க் கபறும் மறபொரூளில் நாட்டம் காட்டான், தீயச் சொற்களைப் பசே விரும்பான், என்ற இந்த இயல்புகள் மூதன மபைபுதுலில் மிகக்வணுக்கு உரியவயாகும்.

'கொல்லான் கொலபுரியான் பொய்யான் பிறர்மனமலே சலல்லான் சிறியார்; இனம்சரோன் - சலல்லும் மறயில் சலெயிலன் தீச்சொற்கண் மபங்கை இறயிற் பரெயாற் கிவலை.' - (19, - கணிமதோவியார்)

00000000 00000000

புதினணை கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றானது ஐந்திணை எழுபது ஆகும். பரத்தயரிடம் பொய் வந்தான் தலவைன். அவனைத் தோழி தன் மொழியால் இணக்கம் செய்தாள். 'நீர் நிலையில் மயேந்து வாழும் வரால் மீன் இனம் உலவுகின்ற குளிரந்த மரூத நிலத்துத் தலவைனே! வளயைலணிந்த தலவையினை நோக்காதவனாய், என் மனயை விட்டு நீங்கி அந்தப் பரத்தயர் சரேக்கு சலெவதைப் பரெய காரியமாக ஏற்புத்திக் கொள்வது தக்கதோ!' எனத் தோழி வினாவினாள்.

'உண்துறபைப் பொய்கை வராஅல் இனமிரியும் தண்டுறயைபுர தகுவதோ - ஓண்டொபியபைப் பாராய் மனதைறந் தச்சரேச சலெவதனை ஊராண்மையாக கிக் கொளல்.' - (52, - மபுவாதியார்)

தலவைன் பரத்தயை நூபிச் சனெற்றிருந்தான். தன்னுடன் தலவை ஊடல் கொண்டமயால் பாணனைத் தபுதாக அனுப்பினான். தலவை பாணற்கு வாயில் மறுத்தாள். தலவை 'பாண! நாள்தோறும் குற்றமில்லாது விளையாடும் என மகனபை பாதுகாவலாக நான் கொண்டுள்ளனே. எனவே, மரூதநிலத் தலவைனின் ஒழுக்க நறிகளை எடுத்துக் கபற வணைடாம். தலவைன் பிரிந்தது என தவறே என்றாலும் இருக்கட்கும். நீ இங்கிருந்து எழுந்து சலெவாயாக!' என்று பாணனை நோக்கிச் சனென்னாள்.

'பொய்கநைல் லபுரன் திறம்கிளைத்தல் என்னுடயை எவ்வமனிணும் எழுந்தீக - வகைல் மறுவில் பொலந்தொபிவீ சும் அலற்றுஞ் சிறுவனுடயைனே றுணை.' - (53, - மபுவாதியார்)

000000000 0000000000000

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நபல்களில் ஒன்றானது திணமைலலை நபற்றமைப்து ஆகும். தலமைகன் பரத்தயரிடம் சனெறான். அதனால் தலவைபுலந்து 'சநெந்தாமரல மலரூடன் ஒன்றாய்ப்பொருந்த வளரந்துள்ள சநெந்நெ பயிரினது பசுமயான கதிரக் குலகைகைக் கொண்ட, ஆற்று நீரில் குதித்து விளையாடும் பரத்தயரின மார்பில் அணிந்துள்ள அழகிய மாலையின் வயப்பட்ட அவளது மனம் போல விளங்கும் மரூத நிலத்திர்த தலவைனின் நட்பினின்றும் பகையில்லாது நீங்கித்துன்பத்துடன் வாழ்தல் நல்லதாகும்!' எனச் சொன்னாள்.

'சநெந்தாமரைப்பி உறநிமிர்ந்த சநெந்நெல்வின் பனந்தார்ப்புனல் வாய்ப்பாயந்து ஆடுவா - ளந்தார வயந்தகம்போல தோன்றும் வயலிரன் கணைமலை நயந்தகன்ற ஆற்றாமலை நன்றூ.' - (128, - கணிமதோவியார்)

0000000000000000

ஐம்பரூம் காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரம் சரேன் தம்பி இளங்கோவினால் எழுதப்பட்ட நெஞ்சயைள்ளும் ஒரு தமிழ்க் காவியமாகும். மாதவி விலமைகள் குலத்தசைச் சரேந்தாலும் அத்தொழிலில் ஈடுபடாது கற்புக்கரசியாய்க்கோவலனுடன் மாத் திரம் வாழந்து வந்தவள். மாதவியையும், அவள் மகள் மணிமகேலயையும் விலமைகள் குலத்திலிருந்து நீக்கிக் கற்புடபைப் பண்களாகக் காட்டிய பரூமலை இளங்கோ அடிகளைச் சாரும். விலமைகள் குலம் இனி வணைடாமனென்று சிந்தகைக்கு எடுத்துச் செயற்பட்டவர் இளங்கோ அடிகளாவர்.

இனி, சிலப்பதிகாரத்தில் நாகாக்கா வம்பப் பரத்தயரர் பற்றி எவ்வாறு கபூகின்றார் இளங்கோ அடிகள் என்பது பற்றியும் காண்போம்.

'.. குரல்வாய்ப்பாணரொடும், நகரப் பரத்தரொடும் திரிதரூ மரபின் கோவலன் போல இளிவாய் வண்பினொடும், இன் இள வணிலொடும், மலய மாரூதம் திரிதரூ மறூகில், ..' - (5: 200 - 203)

'.. வம்பப் பரத்தலை வறூமொழி யாளனொடும், கொங்கலர்ப்பிம்பொழில் குறூகினர் சனெற்றோர், 'காமனும் தவேயும் போலும் ஈங்கு இவர் ஆர்? எனக் கேட்டு, ஈங்கு அறிகுவம்' என்றே இ.. - (10: 219-222)

'.. வறூமொழி யாளரொடும், வம்பப் பரத்தரொடும், குறூமொழிக் கோட்டி, நெடுநகை புக்குப், பொச்சாப்பு உண்டு, பொரூளரையாளர் நச்சுக்கொன்றே கு, நன்னெறியுண்டோ? இரூமூது குரவர் ஏவலும் பிழதை தனே...!' - (16: 63-67)

000000000

இதுவரை, (1) தலக்காப்பியம், (2) குறூந்தொகை, (3) அகநானபூ, (4) நற்றிணை, (5) பரிபாடல், (6) கலித்தொகை, (7) ஐங்குறூநபூ, (8) திரூக்கூறள், (9) நாலடியார், (10) திரிகடகம், (11) ஆசாரக் கோவலை (12) சிறூபஞ்சமலம், (13) ஏலாதி, (14) ஐந்திணை

எழுபது, (15) திணமைமலை நற்றமைபது, (16) சிலப்பதிகாரம் ஆகிய பதினாறு பழந்தமிழ் நூல்களில் பரத்தமையெற்றிப் பசேப்படும் பாங்கினகை கண்டோம்.

தலவையெ பரத்தயை நாவான, அவனுக்குப் பாணன் உதவாவான, தலவையெ சினங்கொண்டு ஊடாவான, அவளதைத் தோழி, பாங்கி சினம் தணிப்பார், பரத்தகைக்கு விறலி உதவாவான ஆகிய சயெல்கள் பரத்தமையெக்கு உரம் போட்டு வளர்ப்பது என்பது பாரறிந்த உண்மையாகும். பரத்தமையெமன்னர் காலத்தில் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தது. அன்று பரத்தயைர் ஆடற்கலகையிலும் முன்னிலையில் நின்றனர்.

வயை நதியில் புது வள்ளம் வந்துவிட்டால் ஊரே திரண்டு, நதிக்கரையை அடந்தது, நீராடி மகிழ்வர் மக்கள். இன்னும், தலவையெயினிந்த தனியே வந்த தலவையெ துணங்ககை கடித்தாடியும், பாணன், விறலி ஆகியோர் உதவியுடன் பரத்தயைர் உறவு கொண்டு, அவர் மனம் குளிரப்பொன்னும், பொருளும் கொடுத்துத் தாமும் இன்புற்றிருப்பர்.

தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே பரத்தமையெ நிலதை திருந்தது. ஆனால், தொல்காப்பியர் பரத்தமையெயின் நன்மை, தீமைகள் ஒன்றும் கஹாது, பரத்தமையெ அன்று எவ்வாறு நடமுறையில் இருந்ததயையும், யார் யார் இதில் பங்கேற்றனர், என்பதை மட்டும் கஹிச்சென்றார்.

திருவள்ளுவர், பொதுமகையிரைப்பற்றி ஓர் அதிகாரம் திருக்குறையில் அமைத்துள்ளார். அதில் பரத்தமையெனால் ஏற்படும் தீமைகளை நிரல்படுத்தி, அவை மனித சமுதாயத்துக்கு ஏற்றதல்ல என்று யாருக்கும் அஞ்சாது, இடித்துரைத்து முதலடி எடுத்து வைத்த பெருமையெ திருவள்ளுவரைச் சாரும். திருக்குறையுடன் நாலடியார் ஒத்துப் போகின்றது. நாலடியாரில் பொருள்மறே காதல் கொள்ளும் இருமனத்தினரான பொதுமகையிருடன் ஒரு தொடர்பும் வைத்திருக்க வேண்டாமென்று பல எடுத்துக்காட்டுகளையும், ஆதாரங்களையும் நம் மத்தியில் வைத்து எச்சரிக்கின்றார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் விலமைகளிர் குடும்பத்தில் பிறந்த மாதவியகை கோவலையுடன் மட்டும் தொடர்புபடுத்தி, கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்தபின், அவளதைத் துறவறம் பிணப்பண்ணி, இருவருக்கும் பிறந்த மகளான மணிமகேலையையும் துறவறம் பிணப்பண்ணி, விலமைமாதர் குடும்பத்துக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, பரத்தமையெ உறவு வேண்டாமென்ற ஒரு திருப்பு முனையெ ஏற்படுத்திய பெருமையெ இளங்கோவையெச் சாரும். இன்னும், எடுத்துக்கொகை நூல்களில் ஆறு நூல்களான (1) குறுந்தொகை, (2) அகநானூறு, (3) நற்றிணை, (4) பரிபாடல், (5) கலித்தொகை, (6) ஐங்குறுநூறு ஆகியவற்றில் பரத்தமையெ சமுதாயத்துக்கு விரோதமானது என்று கஹப்படவில்லை. ஆனால், பரத்தமையெ ஒரு விழாவாகவும், கொண்டாட்டமாகவும் நடாத்தி, நீரில் பாயந்து ஆடிப்பாடி, மகிழ்ந்து, இன்புற்றிருந்ததயையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

மலேமும், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஆறு நூல்களான (1) திரிகடும்பம், (2) ஆசாரக் கோவையெ, (3) சிறுபஞ்சமலம், (4) ஏலாதி, (5) ஐந்திணையெ எழுபது, (6) திணமைமலை நற்றமைபது ஆகியவற்றில் பரத்தமையெ வேண்டா என்ற குரல் எழுந்தள்ளது. அக்காலத்தில் முடிதரித்த மன்னர்கள் கஹ விலமைமாதர் குலத்தை அழித்து ஒழிக்க ஆணையெ பிறப்பித்ததாகச் சயெதிகள் யாண்டும் கண்டிலமே. 'பரத்தயெ வாயில் நாலவர்க்கும் உரித்தே!' என்ற வாசகம் யாவர் மனத்திலும் பதிந்து, உறையெ, உராகு நிலையில் இருந்துள்ளதுயெ நாம் உணரக் கஹியதாக இருக்கின்றது. இனி, நாம் இவற்றையெ ஒதுக்கி விட்டு, 'ஒருத்திக் கு ஒருவன், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்ற தமிழன்

000000: 0000000000 0000000000 '00000000'!

Written by -நுணாவிலஶர் கா விசயரத்தினம் (இலண்டன்)-
Sunday, 02 July 2017 12:59 - Last Updated Sunday, 02 July 2017 13:03

கஶோட்பாட்டதை தாரக மந் திரமாக் குவஶோம். அன்றே பரத்தமதை தானே பறந்து பஶோய்
விடும்.

wijey@talktalk.net